

ÚVODEM

DÍKŮVZDÁNÍ NEBO SAMOZŘEJMOST?! Milí čtenáři, advent je spolu s postní dobou časem, kdy se obvykle snažíme více pěstovat své vztahy k Bohu a hledat cesty, po kterých bychom se k němu mohli vrátit, když jsme předtím zabloudili kamsi... jinam. Vrátit se tam, kam patříme. Vrátit se ke svým kořenům.

Potěšilo nás, že jsme, trochu neočekávaně, dostali článek, který se ptá, kudy právě se máme vracet. Protože je zřejmé, a na tom se jistě shodneme se všemi křesťany, že jediným kořenem je sám Ježíš Kristus. Lišíme se jen, a často velmi, ve směru, kterým se ubíráme, přesto všichni věříme a doufáme, že svého cíle dosáhneme.

Rádi bychom uchopili příležitost a pozvali vás všechny ke sdílení představ o vhodných nebo správných cestách. Nechceme diskutovat, protože v diskusích jde o to, přesvědčit - donutit naše partnery přijmout náš názor. Nechceme vše nakonec podtrhnout a vyhlásit, že pravdu má XY. Chceme se nechat obohatit tím, že někdo vidí cestu i tam, kde pro jiné je možná jen džungle nebo poušť. Na vaše příspěvky se budeme těšit do 15. ledna.

-redakce-

NÁVRAT KE KOŘENŮM?

V neděli 9. 10. 2016 proběhla po bohoslužbách a společném obědě diskuse o liturgických změnách ve sboru ČCE v Chrástu. Stále se hovoří o tom, že je to návrat ke kořenům. I když jsem se jí neúčastnila, tak se ptám: Ale k jakým kořenům? Ptám se já a možná i jiní členové našeho sboru. Ke kořenům, jež sahají až do Kristovy doby, nebo ke kořenům začátků evangelické církve, popřípadě ke kořenům zcela jiným?

Kam se vytrácí pověstná pokora a skromnost, charakterizující evangelické sbory, proč se stávají bohoslužby okázalejší a honosnější? Stále častěji se koná bohoslužba s vysluhováním večere Páně. Skoro to vypadá, že by se měla konat každou neděli. Opravdu to tak má být? Také se mluví o návratu ke kořenům ve spojení s ekumenou, ale myslí i jiné církve na návrat ke kořenům a hlavně k jakým? Chceme se všichni v rámci ekumeny navrátit ke stejným kořenům? Nebo se navrátíme tak daleko, že místo přijímání podobojí budeme přijímat jen hostie?

Tak kde jsou ty kořeny, ke kterým se máme vracet, a rozdělí tyto návraty náš chrástecký sbor?!

Soňa Krocová

DAR JAZYKŮ

S darem mluvení v jazycích jsem se prakticky setkala poprvé ještě coby hledající Boha na jedné domácí skupince při modlitbách v městě svých vysokoškolských studií, bylo to mé první setkání s křesťany, pomínou-li rozhovory s věřícími spolužáky. Působilo to poněkud zvláště, možná až bláznivě, slyšet neznámá slova, ale nerozumět jim. Ta radost, láska a pokoj těch lidí byly však pro mne svědectvím. Časem jsem i já měla tu milost poznat a přijmout Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele.

Asi rok po mém obrácení jsem se dostala do společenství, kde byl dar jazyků celkem běžný. V bibli se píše, že věřící dostanou různé důkazy moci: mimo jiné budou mluvit novými jazyky. Toužila jsem po tomto duchovním daru a modlila se za něj.

Jako maminka několikaměsíční dcery a zároveň studentka jsem doma trávila na modlitbách spoustu času. Po nějaké době jsem při modlitbě dostávala asi čtyři slova, několik měsíců stále stejná. Při jedné evangelizační akci na mě sloužící vložil ruce, pomazal mne olejem a modlil se za mne. Duch svatý ho vedl ke mně, modlil se za mé pokřtění Duchem svatým.

Druhého dne ráno jsem se jako obvykle modlila a najednou spontánně z mých úst začal vycházet proud neznámých slov. Jsem ráda, že jsem se toho nezalekla, vždyť za tento dar jsem prosila.

Je úžasné modlit se svou vlastní myslí, mnohdy však vnímáme, že nevíme, jak se modlit, jak jisté věci promodlit. Tu pak jsem vděčná za tento dar.

Setkala jsem se i s křesťankou bydlící daleko, která právě dostala dar výkladu jazyků. Požádala mě, abych se modlila v jazycích a ona měla jejich výklad. Zněla slova díky a chvály Bohu i povzbuzující slova. Dar pak má jiný rozměr. Jak říká Písmo, kdo má prorocký dar, mluví k lidem pro jejich duchovní užitek, napomenutí i povzbuzení, mluví k užítku církve. A tak si i já sama připomínám, že je napsáno, kdo mluví jazyky, necht' prosí, aby je dovedl také vykládat.

Kdo mluví jazyky, mluví k svému užítku, tento dar je tedy určen k posilování našeho vnitřního člověka. Kdo z nás si může říci, že už je dostatečně posílen a že už víc nepotřebuje?

Eva Chalupová

MODLITBA DUCHEM A MYSLÍ

Byl jsem požádán, abych napsal krátký komentář k předchozímu článku o daru jazyků. Myslím, že jeho autorka podává velmi upřímně své svědectví a v závěru se sama dotýká i určitých otázek kolem užívání tohoto daru. Svědectvím se máme učit naslouchat, ne se k nim „vyjadřovat“. Proto se nechávám inspirovat k obecnější úvaze.

Když otevřeme Nový zákon, nemůžeme přehlédnout, že v pavlovských sborech spočíval hlavní smysl mluvení cizími jazyky v jeho prorockém významu, tedy ve spojení s výkladem pro společenství (viz 1K 14). Je logické, že tím, jak církev postupně zpevňovala své struktury a ustaloval se také novozákonní kánon jako měřítko víry, ustupoval význam tohoto daru do pozadí. Na druhou stranu sám apoštol napíše, že když mluví v jazycích, je to mezi ním a Bohem, a když mluví rozumně, je to pro ostatní. Mluví tedy o významu tohoto daru pro osobní modlitbu, k „posílení našeho vnitřního člověka“.

Postupem věků tento dar poněkud upadl do zapomnění. Když se v minulém století objevilo charismatické hnutí, které na něj opět položilo důraz, bylo to pro většinovou církev překvapením, s nímž se mnohde dodnes nevyrovnala (například v našem seniorátu ČCE je napětí stále občas citelné). Jsem přesvědčen, že za tímto směrem stojí hnutí Ducha. Ducha, na kterého jsme v našem osvícensky zracionalizovaném podání křesťanství zapomněli. Ducha, který se ale nedá vytěsnit. Ducha, bez něhož nelze žít křesťanský život.

To, jak sestra Eva hovoří o své zkušenosti, se mi spojuje s jinou velmi starou tradicí církve – tradicí tzv. vnitřní či kontemplativní modlitby, formou modlitby, v níž nehrají roli slova, uvažování, ba ani obraznost. Modlitby, která je vlastně otevřením se a nasloucháním Boží modlitbě v nás. Věříme přece, že Duch Boží v nás přebývá, prosí za nás lkáními nevypravitelnými (Ř 8,26) a přináší člověku lásku, radost a pokoj (tedy ovoce Ducha dle Ga 5,22). A to, že modlitba „duchem“ a „myslí“ k sobě patří, jak to vnímal apoštol Pavel, to je i pro nás aktuální.

Byl bych snad jedině opatrný ve slovech o křtu Duchem svatým. Vyznáváme přece jeden křest vodou ve jméno Trojjediného Boha. Věříme, že v tom, kdo byl pokřtěn a uvěřil v Krista, Duch Boží jistě přebývá. Jen ho někdy zhášíme a bráníme mu v projevu. Jsem vděčný, že nám charismatici toto připomínají, a zároveň považuji za důležité vědět, že způsobů a forem modlitby, kterými se Duchu svatému můžeme více otevřít, je více. Nakonec můžeme a máme z pokladů víry vynášet nové i staré. A potřebujeme se se svými dary a důrazy navzájem, aby naše víra nezakrněla, ale naopak se kultivovala a rostla. -kš-

MODLEME SE!

Když jsem se začínal křesťansky institucionalizovat, nebylo

slovo, které by mě v kostele více dráždilo než ono “Modleme se!”. Nechápal jsem, a doteď nechápu a asi už nepochopím, co jsme tam tedy celou tu dobu jiného dělali?! Tenkrát jsem měl svůj život pěkně roztríděný a bylo mi vždycky jasné, kdy škrábu brambory a kdy si čtu a kdy sháním peníze a kdy se flákám a... kdy se modlím. Nějak to dávalo smysl a zdálo se mi, že jde jen o to, převést čas a síly mezi kolonkami. Jenže pak jsem se dostal k jiné práci a najednou sice byl čas, ale už ne síly a všechno se to slilo do jednoho a jak z toho ven? A přitom jsem si uvědomil, že celý ten problém jsou ty kolonky a snaha ty věci od sebe oddělovat a na všechno dávat popisek. A že řešení je jednoduché a ve své jednoduchosti zahanbující, protože realizovatelné beze všeho hned a tady a jediné, co tomu brání jsem zase jenom já a můj hřích. Protože když bude škatulka “modlím se”, kdy stojím a klečím a mám sepjaté ruce a před sebou kříž a..., tak také bude škatulka “nemodlím se”, kdy myslím jen sám na sebe a lžu a kradu a... A že tedy jediná cesta je, aby byla jediná všeobjímající škatule “tohle všechno Ti Pane přináším jako svou modlitbu” a v ní já a celý můj život. -mjt-

SVĚDECTVÍ

Měla jsem krásné dětství. Bezstarostné, volné, naši klidní rodiče nás výchovou příliš nezatěžovali. Neříkám, že to bylo správné, ale bylo to tak. O existenci Boha jsme jako děti neměly tušení přes to, že mamince se dostalo přísné katolické výchovy. Jak jsem později pochopila, prožité hrůzy války v jejím mládí ji od víry odvrátily. Babičky jsem nepoznala, zemřely brzy. Ostatně stejně tak na tom byli i moji vrstevníci a zdánlivě celá vesnice, v níž nebyl kostel, se mi tak jevila. Až v dospívání jsem se přes otázky po smyslu života, kam jej směřovat, co je dobré a zlé, dostala do kontaktu s lidmi věřícími z různých církví a prožila i delší dobu v náboženské sektě. Tam teprve jsem se začala seznamovat s Biblií, vedla život podle striktních pokynů, leč oheň víry ve mně tyto noví přátelé nezažehli. Proto jsem je po čase opustila s nitrem zcela rozervaným. Do Chrástu jsem se přivdala do evangelické rodiny, kde návštěva nedělních bohoslužeb byla samozřejmostí. Přestalo mne znepokojoval, že jsem stále hledající a klepající na dveře, které možná nikdy nebudou otevřeny. Má „instinktivní víra“ a poznané měřítko životních hodnot mi postačovalo. Ale právě to měřítko, mimo jiné pomáhat lidem za každou cenu, mne časem dovedlo na pokraj sil při souběžné dlouhodobé péči o tchyni a maminku, obě nemocné vdovy. I přes pomoc mé rodiny převážná část péče zůstávala na mně. Za matkou jsem byla nucena dojíždět poměrně daleko. Když mi jednou ujel autobus, čekal mne poslední úsek cesty pěšky s těžkým nákupem. A tehdy se to stalo. Můj zrak při krátkém odpočinku mimoděk padl na červené vlčí máky u silnice a mne najednou a bezdůvodně zalil klid, radost, zmizela únava a břímě, jako by se otevřela studna energie, z níž mohu čerpat. Ten náhlý pocit blaženosti netrval dlouho a trampoty

a vysilující péče pokračovaly dál a v dalším životě mne čekaly ještě jiné těžké chvíle s otázkami proč bez odpovědí, ale s tím osvobozujícím vědomím, že ty, Bože, mne neseš a nenecháš upadnout. Děkuji. Marie Suchá

P.S. Děkuji redakci za to, že mi poskytla možnost napsat toto svědectví, které je pro mne osobně dosti těžko sdělitelné.

ZNÁTE TAIZÉ? ZPĚVY Z TAIZÉ NEBO TYPICKÁ MODLITEBNÍ ZTIŠENÍ...

Taizé je křesťanská ekumenická komunita ve stejnojmenné francouzské vesnici. A když říkám vesnici, nepředstavujte si pár domků kolem návesního rybníka, opuštěnou kapličku a liduprázdné ulice. Kolik přesně v Taizé stojí kamenných domů, nevím, ale počet dřevěných chatek a stanů je mnohonásobně převyšuje. Do Taizé totiž každý týden přijíždí několik stovek až tisíců lidí, aby prohloubili svou víru, zamysleli se nad sebou i svým okolím a potkali lidi ze všech koutů Země, kteří můžou obohatit jejich dosavadní pohled na svět.

Pobyt každého klasického účastníka je limitován jedním týdnem. Což není jen z praktických důvodů – aby se dostalo na všechny, kteří chtějí přijet, ale i z důvodů duchovních. V Taizé totiž člověk objevuje zákoutí své osobnosti, o kterých třeba neměl ani zdání, nebo které pohřbil kamsi hluboko a možná je čas je vykopat. Nebo zakopat ještě hloub? Každý zde dostává příležitost pohrabat se ve své mysli a uklidit si tam, utřídit myšlenky. Velkou chybou by ale bylo nenechat místo pro ty, které ještě přijdou... A s každým dnem má člověk se zařazováním myšlenek větší práci. Jedna myšlenka totiž většinou nekončí jako hrana papíru, ale táhne se od ní nit k další... a možná i k desítkám dalších. A co když jsou provázky do sebe ještě zamotané?... a to by pak člověk mohl dělat donekonečna. A konec konců k některým rozhodnutím potřebujeme i své blízké, které jsme do Taizé nevzali. Takže proto jeden týden.

S myšlenkami, se kterými si sami nevíte rady, vám může pomoci některý z místních bratrů nebo sester, kteří jsou každý večer k dispozici snad k jakýmkoliv rozhovorům. Proč ne celý den? Komunita je totiž finančně naprosto soběstačná a nepřijímá ani žádné dary. Každá sestra i bratr vykonávají svůj úkol,

kterým udržují komunitu při životě. Od kuchařek přes účetní až k automechanikům.

Řešit své problémy nebo nejasnosti samozřejmě nemusíte jen s těmi povolanými. Každý je zařazen do vlastní konverzační skupinky s počtem 5-8 osob. Věk je u všech stejný, národnost každého by měla být jiná! A pak už je jen na vás, jestli se při diskuzi budete držet daných biblických témat nebo zabrousíte úplně někam jinam. I proto jeden týden. Po týdnu si už začínáte k lidem ve skupince vytvářet určitý vztah. Pokud je pozitivní, nechcete ho pokazit, a proto přestáváte být v některých názorech upřímní... Pokud je spíše negativní, máte sklony zahazovat toleranci, pochopení a ochotu naslouchat, které se tu snad přimíchávají do jídla...je to neuvěřitelné, že vás prostě nikdo za nic neodsoudí nebo neponíží, pokud tím samozřejmě neporušujete platné zákony. Zkrátka nemáte strach.

Lidi do Taizé nejezdí realizovat své nejlepší superschopnosti a před všemi se vytáhnout. Pokud máte tu extrémní smůlu, že na někoho takového narazíte, je v tu chvíli na vás, jestli se s ním budete dále bavit naladěni na jeho vlně, nebo se mu pokusíte nastavit zrcadlo. Jediné, čeho se můžete reálně bát, je, že nebudete moct najít své kamarády, pokud s nějakými přijedete. V takovém davu se skutečně jedná o hledání jehly v kupce sena.

Abych se taky zmínila o těch známých zpěvech a modlitbách... To je něco, co dává celému pobytu řád. Ráno, večer a v poledne se na čtvrt hodiny rozezní zvony a svolávají všechny do kostela. Nejdříve se zpívá, pak se čte z Bible a pak je několik minut naprostého ticha. Právě v tomto tichu máte možnost se nejlépe soustředit na to, co chcete sdělit Bohu nebo co chcete sdělit sobě a okolí, jak se chovat... A pak v tom můžete při dalších zpěvech pokračovat až do hluboké noci. Jestli si myslíte, že toho nejste schopni, protože se vám to zatím při žádné modlitbě v Čechách nepodařilo, nenechte se zmást. Tam máte ke zkliďňování a pohybu ve své mysli celý týden. Všechno ostatní můžete nechat plavat. Stres z povinností k dalšímu dni? Povinností je tak jedině povinností vypustit z hlavy.

A nejkrásnější zážitek? Představte si, že přijdete do kostela, ze kterého se line zpěv tisícíhlavého davu. Korejec vedle Poláka, ten vedle Estonce a Mexičana, sem tam nějaký Ital či Švéd. A všichni zpívají to samé. Česky. Jana Esterlová

MOJE ADVENTNÍ PUTOVÁNÍ

Vánoční čas je plný atmosféry očekávání. Teprve ten, kdo něco či někoho čeká, může zažít radost Vánoc.

Každý den si vybarví jedno políčko a spolu s Josefem a Marií dojdeš bezpečně do Betléma!
Na každou neděli připadá zvláštní políčko s nakreslenou svící.

PÍSEŇ

Tradice bohoslužebného zpěvu v českých zemích přinesla v průběhu 16. a 17. století veliké bohatství písní, často pocházejících ještě ze starších předloh. Tyto písně byly ukládány do vzácných kancionálů, o jejichž vydávání se zasloužila především Jednota bratrská. Také rukopisné kancionály utrakvistických kůrů obsahovaly mnohé protestantské písně české proveniencce. Po Bílé Hoře se katolická církev snažila o obnovení katolického pravověří v Čechách a ve

službách tohoto záměru se ocitá také písňové dědictví minulých věků. Bylo ovšem ve značné míře přetvořené do nových podob tak, aby sloužilo novému poslání – nahradit „kacírské“ zpěvníky českých protestantů a předložit znovu správný způsob myšlení věřících.

Tento záměr byl hlavním důvodem vytvoření „Kancionálu českého“ z roku 1683, který je dílem jezuitského kněze Matěje Václava Šteyera. Ve svém kancionále navazuje na písňový odkaz bratrských

a utrakvistických zpěvníků, využívá množství známých melodií a tvoří k nim nové texty. Řada z nich je cenným pokračováním české písňové tvorby, vychází v mnoha dalších vydáních a dnešní církev se k nim vrací a objevuje tu některé skryté poklady.

Aj, slyšte znenadání

Šteyerův kancionál 1683

1. Aj, slyš - te zne - na - dá - ní, jak přís - ný k nám zní hlas: "Ó ko - nej - te po -

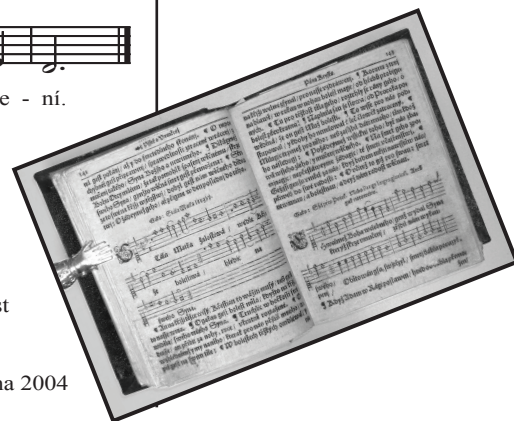
- ká - ní, ted' při - hod - ný je čas!" Jan stá - le z pou - ště vo - lá: Změň -

- te své smý - šle - ní a slyš - te Bo - ží slo - va, jež ve - dou k spa - se - ní.

1. Předchůdce Spasitele, ty synu Alžběty, proroku Izraele, budiš svět zajatý do nocí hříšných skutků a do mlh nejistot a z beznaděje smutku vyvádíš lidský rod.
2. Ty, kdo tvou výzvu slyší, za Místrem posíláš. On hoře světa ztíší, on, pravý Mesiáš, on, o kterého kdysi proroci prosili, Bůh, který mrtvé vzkřísí a slabé posílí.
3. Beránek čistý, tichý z tvé ruky přijal křest. Ten, který snímá hříchy zde nyní s námi jest a společenství naše přetváří v tělo své. Kéž ve své věčné kráse všem lidem zjeví se.

Kancionál českých a moravských diecézí, Praha 2004

Poutník. Občasník pro křesťanskou cestu FS ČCE v Chrástu u Plzně a Kralovicích.

Redakce **Matyáš J. Turský** (e-mail: matyas.tursky@evangnet.cz, mobil: 608 833 790),

Karel Šimr. Sazba, grafika: **Petr Vrobel.**

Tohle číslo vyšlo v listopadu 2016. Ke stažení na: kralovice.evangnet.cz; chrast.evangnet.cz